

סיקורת ספרים

החיים נמשכים

14 סיפורים קצרים ומרגשים העוסקים בשכול ובכלל זה בחזרה לשגרה אחרי האסון הנורא. כותב הספר הוא קצין קרבי לשעבר ששכל את בנו במלחמת לבנון הראשונה | יעקב צור, עפיפון בשמי קריית-שאול, תל אביב, אופיר ביכורים, 2014, 286 עמודים

אסור לאבד את התקווה

הסיפור הפותח מספר על אב שכול, כעת כבר סבא, הבונה עפיפון יחד עם נכדו הקטן, הקרוי נתי, על שם נתנאל שנפל. יחד הולכים שניהם לגבעות כדי להטיסו לשמיים ובדרכם חולפים ליד החלקה הצבאית שבה קבור נתנאל, עוברים ולא נכנסים אליה, ויש בזה אמירה.

בהפרחת העפיפון למרומים אין הם סופדים למת, אלא חשים בהתעלות, בתקווה, בהמשכיות החיים, במין שמחה מיוחדת השזורה בצער גדול שאין לו שיעור.

הסיפור הזה מוביל את רוח הספר, ויש בו מסר. השכול קשה מנשוא, אך אל תאבדו את התקווה, יש למען מה להמשיך לחיות. אל תשקעו באבל, יש עיפונים צבעוניים בשמיים. הסיפור הנועל את הספר נקרא "שנים" - סיפור על השנים שחולפות, על הזמן שנע קדימה, שלא ניתן לעצירה. 30 שנה אחרי נפילת הבן ושנים רבות אחרי מות בעלה, שנפטר משברון לב, הולכת מרים הקשישה, נעזרת במקל הליכה, לבקר את קבר בנה.

היא שם עם הבן השני, בסוף הדרך, ואומרת לו: "כשתבוא הנה לבדך, יוסי, תחשוב גם עלי ועל אבא, ואל תשכח להשקות את הפרחים".

כל משפחה היא שונה

הסיפורים השונים פורסים בפני הקורא מגוון של דמויות ממשפחות המייצגות רבדים שונים של העם בישראל: ותיקים ילידי הארץ ועולים חדשים, בני עיר ובני כפר, בני עדות שונות, חילוניים ודתיים. כל סיפור הוא מרגש, ויש בו נימה של חמלה ושל אמפתיה.

עמוקה עם עשרות משפחות לאורך השנים. בני המשפחות האלה מספרים על החיים בצל החלל שנפער, על הצורך להמשיך לתפקד בבית ובעבודה, על הדמעות בסתר - דמעות על מי שאיננו ודמעות על מי שנשאר, דמעות על מה שיכול היה להיות וכבר לא יקרה לעולם. אך בה בעת הוא מספר גם על התקווה שנותרה, על המאבק שלא לשקוע, על היופי שיש עדיין בחיים, שאותו מסמל העפיפון הצבעוני המרחף בשמי בית הקברות הצבאי.

אלוף (מיל) אורי שמחוני

לשעבר קצין האג"ם של פיקוד הצפון במלחמת יום הכיפורים, מח"ט גולני, מפקד בית הספר לקצינים. קצין צנחנים וח"ר ראשי, ראש מה"ד ונספח צה"ל בארה"ב

מבוא

אלפי משפחות שכולות חיות בינינו, אבל מה אנחנו יודעים באמת על חייהן? מה קורה בבתיהן אחרי האסון? איך מתנהלת המשפחה לאחר תום ימי השבעה, לאחר שנעלמו המוני המנחמים שמילאו את הבית מבוקר ועד ערב בניסיון להרחיק, ולו לרגע, את הכאב הנורא? איך ממשיכים לחיות אחר כך ולהתמודד עם הצער ועם הבדידות, עם הזיכרונות העולים בלילות הארוכים ללא שינה, עם הדמעות הזולגות פתאום?

רבים בינינו לא יודעים כיצד לנהוג במשפחה שכולה. יש חברים שמתרחקים, מנתקים מגע - לא מתוך רצון רע, אלא פשוט מתוך מבוכה, מתוך איזה פחד: אתם נפגעתם, ואנחנו לא, פתאום אנחנו ואתם כבר לא באותו המצב. מה עלינו להגיד לכם במצב הזה? קשה לנו להבין איך ממשיכים בחיי היום-יום כאשר שום דבר כבר לא כמו שהיה.

עבר קרבי מפואר

"עפיפון בשמי קריית-שאול" אינו ספר רגיל. הוא כולל 14 סיפורים קצרים, דמיוניים, אך מבוססים על ניסיונו האישי של הכותב, שהוא אב שכול. אל"ם יעקב צור, איש התותחנים והצנחנים, היה מפקד הארטילריה המוצנחת במשך שנים, מג"ד הסיוע של חטיבת הצנחנים הסדירה ואחר כך של האוגדה והיה בקו הראשון בכל המלחמות. בהמשך שירותו היה רמ"ח אמל"ח יבשה ונספח המו"פ בנספחות צה"ל בווינגטון.

סיפוריו על החיים הכאילו שגרתיים בבתי המשפחות השכולות הם תוצאה של היכרות